

PAPETU

— Ai, quin paquet més gros.
— Si la senyora m'ho permet n'hi faré dos de petits.

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SAGURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la riassa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapezis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarri miniatura.—Tirs de colom automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passeig, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

OLYMPIA AVANS GAYARRE

Tots els dies: tarde a les 4 y $\frac{1}{2}$, nit a les 10

Ovacions continues a les simpàtiques

TUDELINAS

Butaques gratis

::

Entrada lliure

GRAN EDEN CONCERT

=== MUSICH - HALL PARISIEN ===

LA RABASSADA

HOTEL RESTAURANT

CONCERTS

ATRACCIONS

AMERICANES

HIPOTEQUES

Desde el 4 y $\frac{1}{2}$ per 100 al any.—LLETRES a propietaris.—Rapladesa y reserva.

Casa MARTÍ Vidre, 10, entressol, cantonada a Escudillers, de 11 a 1 y de 6 a 8.

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajes nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27 (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el més gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit, essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a càrreg de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Gijnol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Concert tarde y nit.

El més alegre y bulliciós de tots els concerts; es l'únic que cura el mal humor y la migranya.

GRANS NOVETATS

ENTRADA LLIURE :: BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

El mellor y més gran per l'estil

Grandiosa temporada de SPECTACLE VARIÉ

Exitàs de la diva eminent

ELENA FONS

Succés de la simpatica

PILAR MONTERDE

y Anita Cora, Requena, Nacarem, Venere y tota la troupe.

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàlic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ. Pelayo, 38
Hores de 5 a 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESpanya, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsabilitat
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Un home moral

Nostre amic sabia tots els caus infectes de la prostitució de calderilla, corria per totes les cases de totes les Lloros, sabia lo que eren la vellesa y la deformació del vici, els ventres tristos y pansits, els pits flàcids y negres, les cares cariatides, tràgiques, amb el bermelló y l'albaialde, les cuixes deformes, cuixes de monstres libidinosos, primes com les d'una segrestada, inflades com les d'una berra. Apareixia com un Vallmitjana del vici, com un enamorat del *Sota Montjuic*.

Era ric, tenia bon gust en tot y dòna guapa, molt guapa, que tothom li enveja y nosaltres els primers. Per què, doncs, feia de «corrido» per Santa Madrona y anava darrera d'aquelles dones brutes, lletges, consumides y fastigoses? Si era ric y gastava, com s'explicava aquella avarícia luxuriosa? Si tenia bon gust, com queia en aquella depravació de claveguera? Si fruïa de dòna guapa, per què s'entregava an aquelles femelles, que feien tancar els ulls als soldats?

Un dia ens digué:

— Nem a córrer.

— Ont?

— A casa la...

Aquí el nom d'una qualsevol. A la fi, anavem a conèixer aquelles incomprensibles lascivies del nostre amic.

Entràrem en una sala, enllumenada per un quinqué. Una vella servia en un taulell copes de deu cèntims. Tres o quatre mones, amb tres o quatre micos, se fregaven els morros sobre una otomana. Passàrem a una arcova interior, acudiren les mones y, després de beure una mica, començaren a despullarse. Nosaltres deixàvem fer, silenciosos. El nostre amic, impassible, recolzat en el bastó, fumant un cigarret, com si's trobés en l'Equestre, anava mirant, mirant.

Aparegué la nuesa tràgica d'aquella carn. Sortiren els pits de gossa, els penjolls dels ventres, que mirats de costat semblaven acordeons, les cames tortes, massa curtes o massa llargues, en excés primes o en excés gruixudes, y además tacades, porques. Elles resignadament se deixaven mirar pel nostre amic, que mirava allò ple de curiositat, com si fos un quadro cubista que no acabés d'entendre.

— Bueno, vestiuvos.

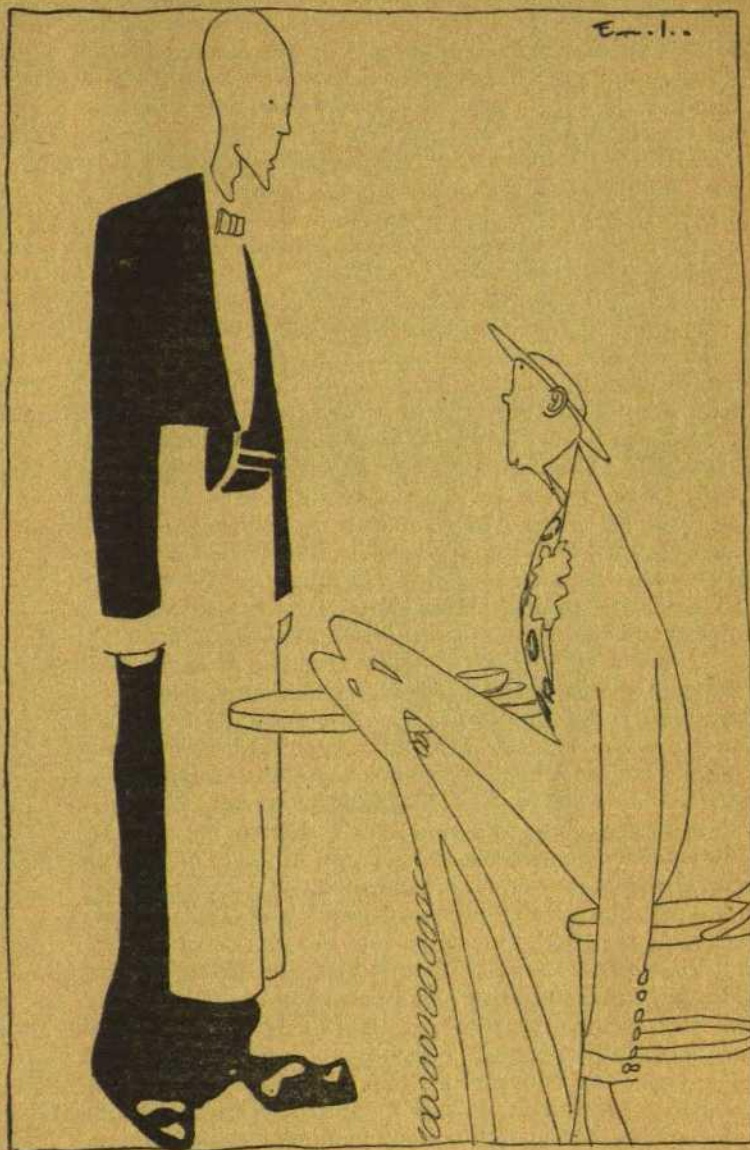
Se vestiren, y quan crèiem que vindrien els efectes d'aquell espectacle, el nostre amic donà unes pessetes.

— Nem?

— Nem.

Y sortirem del bordell. Ell, abans de que li demanessin explicacions, les donà.

— Has vist això? Doncs, ara, arribo a casa, y no pots

— Què mires?

— Me sembla que portes la corbata torta.

— Ara trobaré la meua dòna que me la posarà dreta.

afigurarte quina delícia sento al caure en el llit al costat de la dòna. Creume, noi: es el millor aperitiu.

Y tenia raó. Allò era un amargant com qualsevol altre.

Carnet de la setmana

(Imprescindible pera tot bon llegidor del PAPITU)

SETEMBRE

Diumenge, 8. — Magnífic dia. — Un nostre mai prou alabat el xistosíssim intel·lectual estrena un berret de *capitán Centellas*, que es l'admiració de tots els súbdits estrangers que resideixen en el *Continental* y *Lyon d'Or*. — S'eclipsa de la vida pública el gran *Didac Ruiz*. Encofurnat en *Torre Ninfa*, tradueix *Gala Placidia* a la *lingua* del Dante y d'en Garibaldi. — Ens participen que a l'*Arnan* debutarà molt aviat una gran cançonetista que li diuen la *Campos*. — A la plaça Major de Sarrià el fogós mestre *Ricard Santeugini*, concertant la banda de la Creu Roja, ens dedica un airós *pasacalle*.

Dilluns, 9. — Gran festa major en el envelat del Camp de Sports de la barriada de la Salut. Veiem com dança admirablement aquella encantadora criatura que li diuen, homes y angels, *Lolita Salvatella*. — Per barrila la que feren a la tornada en un tranvia els *pollos* graciencs *Palau* y *Boixeda*. Si en *Curro Meloja* no fos al món, caldria telegrafiar als Quintero pera que se'n servissin, d'en *Boixeda* y d'en *Palau*. La barrila va durar fins al bar *La Verbena*, del carrer d'en Salmerón, de Gràcia. Quins bromistes, carai! — En el *Bosque*, la *Elena Fons* administra als concurrents òperes dosimètriques. La *Tosca*, la veritat, encara resulta massa llarga. Tant sols deixessin els quatre tiros del fusellament n'hi hauria ben be prou.

Dimars, 10. — En ple carrer del *Duc de la Victoria* saludem a *Don Leopoldo Negre* y *Boba*, periodista, advocat, carlí y casat fa dos anys. — A la porta del teatre *Nou* en *Lluís Mir*, actor de força gràcia, fuma un puro kilo mètric, que, sostingut en la seva boca, fa semblar an en *Mir* tot un rellotge de sol. — El *joven Gusils*, aciu empleat de la Societat d'Autors, balla dugues americanes, tres valsos y dos schotis. Amb motiu de tanta música, en *Guijarro* pensa cobrarli el petit dret. — Se'ns casa la *Balbina* del carrer *Nou* (dinou anys!) amb un herbolari que'n té cinquanta. Res, que entre tots dos fan seixanta nou.

Dimecres, 11. — El nostre PAPITU reb bateig de foc. Mes la Providència, que's veu ben be que està de la nostra part, el salva! Alabat siga Deu! — Aniversari luctuós de 1714. Ja ha plogut!... S'omplena de coronas l'estatua d'en Casanova, canceller en cap. Caldria obrir una subscripció y estatutitzar de nou al malhaurat canceller, que més que un hèroe, amb aquella bandera, sembla una pa perina. A la nit, vetllades necrològiques. El ferm sastre nacionalista *Manel Miquel* (Comtal, 10), en aquesta trista diada, sols talla y cus jaqués de dol y vestes de cucu rulla.

Dijous, 12. — Plou com si estrenés en Gual. — El *Doctor Vilaplana* cafeteja en el *Continental*. — L'actor *Francisco A. de Villagómez* llueix per les Rambles un opalescent impermeable. Ultima els preparatius de la temporada de *Eldorado*, que serà *arxiartística*. — Nostre entranyable amic *Mossén Estebanell* dirigeix, en plena plaça de la Bonanova, els preparatius de la festa major. Dita festa ha estat un èxit, puix la direcció espiritual la ha portat el reverend doctor entre les seves mans. — Comença a bufar l'airet, estornudem, y un que es al nostre cantó exclama: Jesús!... y efectivament, a poques passes nostres, *Jesús... Maria Pinilla*, que ha arribat de fóra, bo, sà, càustic y amb jipi.

Divendres, 13. — Desesper universal, degut a que no surt el PAPITU. Què hi voleu ferhi, companys, si la culpa no es nostra?... — En *De Riaz*, el forsut *De Riaz*, l'*Hèrcules* del Novetats, sols desitja esser vençut altra vegada per la *Julita Fons*. Ai, que'ns agradaria una lluita greco romana amb aquella tornejada criatura! — Ens comuniquen que en Gual donarà a conèixer, aquest hivern, una obra que's diu (agáfin alè!): *Extraña tragedia de un hombre que perdió el tiempo*. La paròdia, si en Gual ens deixa ferla, pen sem titularla: *Extraña comedia de un hombre que perdió un cap y cua de la Compañía Anónima de Tranvías de Barcelona y Extensiones*.

Dissabte, 14. — Sols se parla, y amb raó, d'en *Max Linder* y de la *Napierkowska*. Es l'espectacle de la temporada. En *Max* ha rebut per telègrafo sense fils dotze mil siscentes declaracions. Respecte al negoci que farà l'empresa, el sintetitza admirablement aquella famosa gazetilla que fa alguns anys va aparèixer en un diari barceloní: *Témese un lleno*. — **Recordin que'l pròxim número, que es el 200, serà extraordinari, tirat a varis colors, amb forces ninots y cent dies d'indulgències. Unic preu: un ral. Més barato, impossible.**

Max Linder y Max Bembo

Tenim el gust de fer saber als nostres llegidors que enterat el gran artista *Max Linder*, que debutarà el dia 20 d'aquest mes, que a Barcelona hi tenia un *tocayo* tant il·lustre y filantròpic com en *Max Bembo*, ha decidit ferli una visita a la seva *Torre Ninfa*, per veurehi els asilats y obsequiarlos amb una pel·lícula sensacional executada pels dos Maxs, en col·laboració de la qual darem l'argument.

El gran *Max Linder*, además, enamorat dels bons sentiments d'en *Max Bembo*, donarà a la venda unes postals amb el retrat d'ell y una pintoresca biografia destinant els productes als pobres de Barcelona y als que té recollits en *Max Bembo* en la seva *Torre Ninfa*.

Per ultim, entre'ls mils de barcelonins que's dediquen a fer semblances els brinde n aquesta, que'ns dicta l'actualitat en la persona del distingit literat don *Vicens Solé de Sojo*.

En que s'assembla en *Max Linder* amb en *Max Bembo*?

Deixem la resposta a la natural agudesa dels nostres llegidors, y a la sobrenatural del dit senyor don *Vicens Solé de Sojo*.

Des de Reus

Reus. Vetaquí una paraula que omple d'orgull els catalans. Una de les moltes coses que saben greu al nostre PAPITU es no ser fill de Reus. Ah! si lo PAPITU, fos de la terra d'en Prim, d'en Fortuny y d'en Gaudí! Com s'hi rebejaría en els assumptes religiosos d'aquella hermosa ciutat! No fa pas gaires dies que'ls veïns de la barriada de Sant Magí contemplaven a cà l'Isla y al lloc de la Barceloneta un magnífic altar de *quitipon* dedicat a Sant Magí. Però vetaquí que cap dels habitants de la barriada tenia imatge d'aquest Sant. Quina la'n van fer? Una veïna tenia d'anys a cà seva un Sant Francesc, que una vegada havia fet de Sant Antoni en un altra festa de barri. Doncs be, aquesta imatge amb una crossa y una barba y bigoti postiços, va ferne, de Sant Magí.

Com si això no fos res, ara fan córrer que a una Mare de Deu de l'iglesia de Sant Pere li belluga continuament una arracada. No sabem lo que hi ha de cert, però'ns sabria molt greu fomentar la superstició.

Ha passat entre'ls ciutadans dels trons grossos, com els del cavall d'en Prim, y els ha commogut, an ells, que no'ls ve d'un tanto.

El cas es que una vella devota vegé que les arracades d'una Verge venerada's bellugaven, naturalment, per l'impuls del cap de la mateixa Verge, que's bellugava també, tot y essent de fusta.

La velleta, espadridada y cridant: «Miracle! Miracle!», eixí de l'iglesia.

El rector y els veïns del voltant de l'iglesia ont hi havia la Mare de Deu miraculosa, començaren a cridar també y a voler-se assegurar del miracle.

Seguiren la velleta y, presidits pel capellà, anaren a veure les arracades miraculoses y bellugadices.

La veu va córrer prompte per tot Reus, y la gent acudia en tropell cap a veure el miracle.

Prompte quedà l'iglesia plena y atapada de públic possibilista, y per certs xiscles, sospirs y rialles contingudes, el senyor rector endevinà que aquell atapaïment de descreguts, més que pel miracle hi auaven per estar atapaïts.

Tingué consell el rector a la sagristia amb els dos vicaris y acordaren que'l senyor rector pugés a la trona y convidés els veïns, que interinament movien la gran sarracina, a que desallotgessin el local sagrat, y que demà seria un altre dia, com diu el Tenorio.

Això acordat, pujà el senyor rector a la trona en mitg d'un silenci sols interromput per aquells xisclets significatius, que delataven alguna mà que arribava o passava de la ratlla, y començà ordenant que apaguessin els ciris y pregant al públic que se n'anés, perquè ell encara no estava convençut del miracle.

— No! demà'm caso y t'agrairia que diguessis a la querida que tot s'ha acabat.

— Està molt be: se complirà la teva última voluntat.

Arribant en aquest període del sermó el públic s'arrencà de xiulets y visques, xirinola y grimegia llarga y divertida, mentres cada hu apretava més lo que tingué entre mans.

El pobre rector, que des de la trona's feia perfecte càrrec de lo que succeïa y de la profanació que s'estava cometent, tragué la caixa dels trons (dels trons de Reus) y digué, cridant, per imposarse.

Germans! En reverencia d'aquest gran miracle y en acció de gracies a Deu, resarem una part de rosari.

Immediatament y com per encant va anar desfilitant tothom, com si s'hagués calat foc; la part de rosari feia un efecte disolvent.

Poca estona després el senyor rector deïa, en plena sagristia, que ell coneixia molt be els seus feligresos.

Els del requeté fan guardia d'honor a l'imatge y si algú no vol creure en el miracle, li fan la por y l'amenaçen amb clavarli un cop de puny.

Què serà? Què no serà? Veurem. Recomanem calma als anti-clericals de Reus, perquè'ls demés de Catalunya estem tots molt tranquils y esperem l'hora de la desapa-

rició del fanatisme y de l'idolatria amb tota la tranquil·litat d'aquest món.

— Vostès són anti-clericals? — ens pregunten devengades.

— Home, ja veurà ..

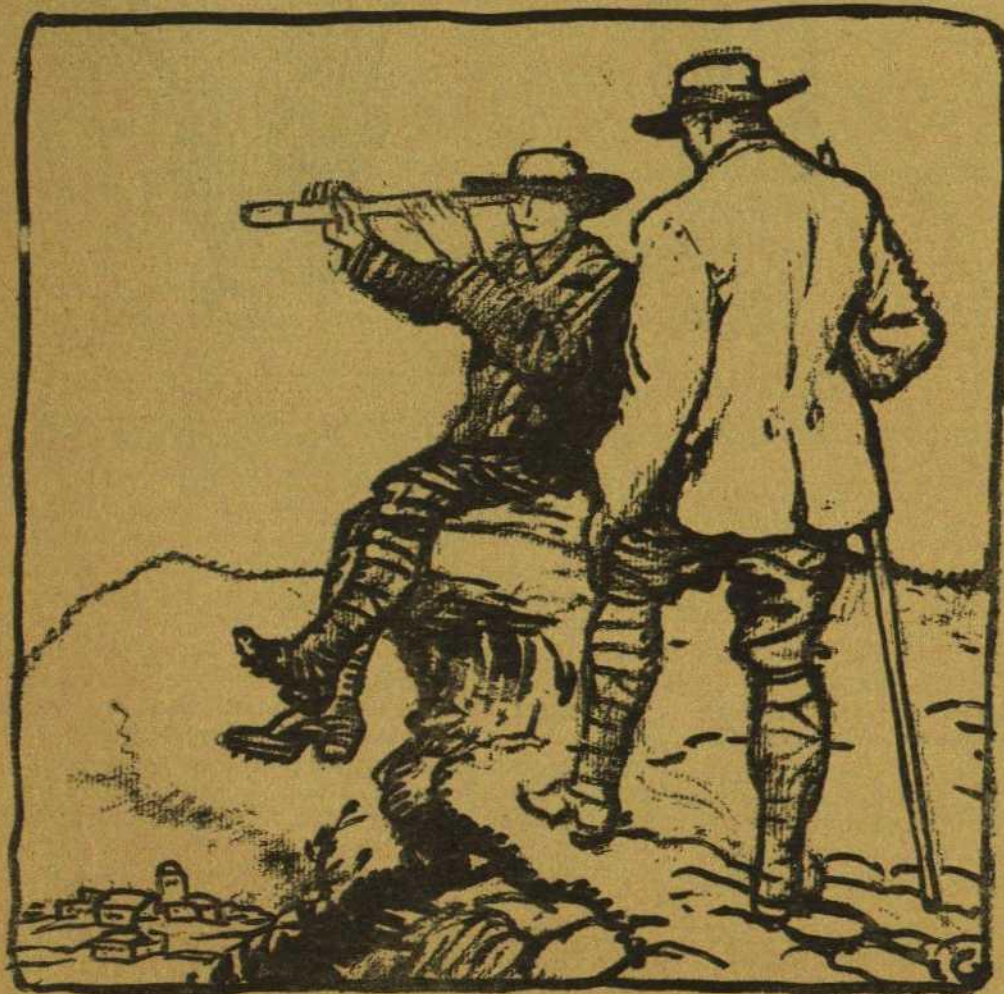
— Contestin categòricament: ho són o no ho són.

— Ens explicarem.

— Prou explicacions: Sí o no?

— Francament: nosaltres, primer verds que anti-clericals.

— Vagin a tomar vent!

— Allarga molt aquesta ullera?

— Ja ho crec: si en aquella montanya hi hagués una persona amiga, veuríem qui es perfectament.

— Es clar: basta l'amistat.

La Font de la Claveguera

La Font de la Claveguera no es cap d'aquestes fonts de Montjuic, del Besòs o del Pantano, fonts de diumenge y de costellada amb all-y-oli, fonts de ballaruga, de guitarra o acordeó y de clavell a l'orella; la Font de la Claveguera, com el seu nom ho indica, es una font de fresca aigua de Moncada que raja del mateix ventre de la Barcelona vella, de la ciutat de l'Emili Vilanova, d'aquells carrers humils y estrets, ont les comares fan petar la claca y els bailets estiren el sabre als municipals de *Qui compra maduixes!* ..

Davant de la mateixa font hi ha una alegre botiga que es un dipòsit de gel, de gelat y de cerveses fresques, però no un dipòsit de gelor. Y no es un dipòsit de gelor per la simpatia que respiren les noies de la casa, tant boniques y espabilades, que'l client no sab ben be si el bon gust de les begudes es degut a la presència de les que les serveixen, o si realment tenen més bon gust que en altres bandes.

Allí, còmodament assegut en unes cadires que no són més còmodes que les altres cadires en general però que ho semblen, el jove client parla sempre de coses que fassin venir la sana riulla a flor de llavis, disfruta de la simpatia que posen en el parlar les noies de la casa, y contempla un bé de Deu de dones, noies, cantis, soldats, galans que no són soldats, y goços que no són galans, que al voltant de la fresca y gemada font se barallen pera serhi primer o baden expressament pera ser l'últim y poderhi estar més estona.

Aquell bon poble honorat que pot disposar de la saborosa aigua de Moncada, que raja per dos brocs de les velles y humides parets, es un poble que, com el poble en general, passa els seus alts y baixos, els seus moments de pau y les seves estones de guerra; vos estareu dues hores contemplant el va-y-ve del veïnat y us divertirà la diversitat d'indumentaria y de fesomies: ara el parell de forners, en calçotets y amb l'indispensable portadora; darrera d'ells, la dona amb *refajos* violats; darrera, el bailet que menja sindria y peta cantis... Mes tot d'un plegat la gent s'arremolina, se senten cops y soroll de trencadissa, volen monyos y tothom corre... Quan la pau torna, arriben, esverats, un municipal y dos policíes...

L'amagatall

Quan encara no circulaven trens per Catalunya, viatjaven en diligència un pare y una filla en direcció al mercat de Granollers. El pare duia una maleta amb algun diner per comprar bestiar y alguna partideta de gra. La diligència canviava'l tir en un hostal de prop de quatre hores abans d'arribar a Granollers, y s'aprofitava l'hora del vespre per sopar en l'esmentat hostal. La conversa de sobre taula generalment requeia en lo intransitable dels camins, degut a una partida de bandolers, coneguda pels *Febrers*, que atraven a tot bitxo vivent. L'hostaler aconsellava sempre de rependre'l camí l'endemà, amb lo qual conseguia retindre una nit els viatgers y tenir així alguna utilitat més. Molts veien en això el desitg de guanyar més que tenien els hostalers y, no fent cas de llurs advertències, emprenien la marxa el vespre mateix. El pare y la filla foren d'aquesta, y decidiren rependre'l camí de Granollers la nit mateixa.

Encara no havien caminat una hora quan un estrident «alto» trencà'l dolç ensopiment d'aquells viatgers, y, al crit dels tartrancers y al brujit dels lladres, uns quedaren esglaiats y altres, amb més serenitat, amagaven les joies de més valor y els diners que podien.

Els lladres entraren al cotxe, ho regiraren tot y s'emportaren lo que pogueren, entre lo qual figurava la maleta del pare amb els diners que hi portava dintre. La diligència, après, seguí son curs, y refets ja de l'esglai, els viatgers comentaven l'atraco, y explicaven, amb la satisfacció corresponent, lo que havien pogut salvar de l'hecatombe. L'un un rellotge, l'altre una cadeneteta.

— Y jo, l'anell d'or, — digué la filla a son pare a cau d'orella.

— Y com ho has fet — exclamà'l pare, extranyat de la ravor de la noia.

— Ai, papà! no li vull dir...

— Digues, filla meva: aont l'has amagat?

La filla, veient l'interès del pare, li digué a cau d'orella una parauleta.

— Redeu! — exclamà'l pare. — Si arriba a venir la mare hauriem salvat la maleta.

— Amb quin tipus enraona aquesta? Veïem si se la carregarà?

El fil

Una paret, penjanthi un aparato que serveix pera telefonar, y un jove demanant inútilment comunicació.

— ... Ring, ring.

— ...

Empipat el jove, se posa el receptor a l'orella y, escoltant amb molta atenció, sent un renec bastant seguit, y ell, amb l'aparato a l'orella; passa un moment y sent una mica de xiuxiueig de la senyoreta del Centre, que parla amb les altres; aleshores, cridant, però allò que se'n diu cridant, diu Centre... Centre... y un renec dels recargolats.

Torna a cridar Centre... y desseguida té la contesta central: «Diga», y aleshores, creient poderse esbravar, diu a la senyoreta: Que's creu que'm té de fer la guitza, maca? Dèu minuts que estic tocant, y vostè igual que res.

— Ja veurà, — contesta la senyoreta — no puc pas donar el fil a més d'un abonat.

Parodies

GRAN CINE-PAPITU

PELAYO, 38

Hoy miércoles, DÍA DE MODA

COLOSAL PROGRAMA

REVISTA PATHA (número 606)

BARCELONA. — Llegada de Llofrú, de las colonias escolares patrocinadas por la Cocina Económica de Amigos del País.

IDEM. — Se declaran en huelga los empleados ferroviarios de las compañías del *Saturno* y *Turó Park*.

IDEM. — Solemne inauguración de las salas de recreo y Casino Particular de la Rabasada. Nobles juegos de la *mona*, *asno florecido* y *baldufa*.

IDEM. — Gran carroussel forzado por el intrépido Escuadrón del Cuerpo montado de Seguridad en el campo de *foot-ball* del team *Español* (calle de la Industria), a consecuencia de establecer terrible guerra civil entre *España* y *Español*, por pretender ambos beberse la copa de *La Jove Catalunya*.

AFGANISTAN. — Incendio de una caja de cerillas. 2,400 muertos.

TOKIO. — El general Nogi se corta la coleta después de morirse el emperador Mutsuhito.

PARIS. — Curioso concurso de patatas en el *Moulin Rouge*. Primer premio, Mlle. Otero; segundo premio, Mlle. Cavalieri; tercer premio, Raquel Meller; accésits, hermanas Galledas.

IDEM. — M. Fallières asiste a la inauguración del monumento al gran filósofo Pompeyus Gener, erigido en la cúpula de la torre Eiffel.

IDEM. — Ha llegado M. Magué de su viaje a Oriente, siendo recibido por la Liga Femenina.

NAPOLIS. — La fiesta de La Rosca. El desfile de macarrones ha constituido un éxito.

VIENA. — Congreso eclesiástico. Solemne tute de obispos. Los peregrinos han entonado el *gori-gori*.

SAN SEBASTIAN (ESPAÑA). — Han sido obsequiados con pitos y flautas por los socialistas los opulentos diestros Lerroux y Emiliano.

PERPIGNAN. — Entrevista del Kaiser y del presidente de la república de Andorra.

SUIZA. — Grandes maniobras navales de la escuadra suiza, en el lago de Ginebra. Han asistido: el rey de Inglaterra, el rey Sisovat, Muley Hafid, Muley Chan-tecler y Sir Olanoff.

FEZ (LA GUERRA EN MARRUECOS). — Las cabillas han asaltado el casino republicano de la calle del Vidrio.

TAZA (AFRICA). — Los moros toman café en idem.

IRKUTSK (SIBERIA). — Congreso científico de pastillas para la tos.

SAHARA (AFRICA). — Desanimado concurso de aeroplanos en el desierto. Sopló el viento y M. Garros llegó a la meta en un *simoun* por horas.

STOKOLMO (SUECIA). — El autor de la Pomada Pancho obtiene el premio Nobel.

LA MODA EN MARRAMPIÑO. — Los últimos modelos de camisas de dormir, forma *smoking*, para señoras.

REVISTA PATHA

LO VE TODO

LO SABE TODO

METE LA NARIZ EN TODO

A María le gustan mucho los nabos (película cómica).

PILAR PRIM (tirée du roman de M. Narcise Oller)
(3,500 metros)

Película sensacional, interpretada por Mm. Sarah Bernhardt,
M. Le Bargy y M. Jaumet Borrás

Bebé compra un preservativo (película infantil).

La degollación de los Santos Inocentes (9.000 metros).

La pesca del tiburón en los Pirineos.

Nick Winther contra Tressols (película policiaca)
(3,200 metros)

Tisis y Tifus (leyenda biológica. En colores).

¡¡ SENSACIONAL !!

¡¡ EXITAZO !!

LA HIJA DEL CUCURULLA

(15,000 kilómetros)

ESTRENO

ESTRENO

(impresionada por la Casa la Cinta)

Max Linder quiere ser socio de la Liga
(Película risueña)

Los cuatro golpecitos (cuento de hadas. En colores).

La pequeña funcionaria (sugestiva).

En el país del Mamatombo (escenas pintorescas).

Mariquita quiere leche (muy cómica).

Todos los días grandes estrenos. — El cine más obscuro de Barcelona. — Grandes sorpresas matrimoniales

Próximamente, estreno sensacional:

LA BIBLIA EN PASTA

(3.000.000 de kilómetros)

Un altre anunci

Al carrer del Carme, y davant mateix del carrer de Ponent, hi ha una taverna que porta aquest títol:

69, Els degotalls, 69

Això sí que es aprofitar el xixanta nou: repetirlo.
Una amiga nostra que viu en aquell carrer deia:

— Aquest carrer es un dels pocs de Barcelona que han sapigut acreditar els seus números.

— Be, però — li vam objectar nosaltres — moltes cases viuen del número, perquè lo que es del gènere...

— Ja veuras, noi, — ens digué ella — això es com tot: agafa fama y després clàvat a jeure.

Reflexió: Quin es l'ofici que s'ha de fer ajegut? Tururut, qui jemega ja ha rebut. La solució al número 200.

— Tenint tant bona manguera s'entreté amb la regadora?
— Tinc por de fer massa mullader.

Això de que la nostra gent estigui tant entrenada en l'art de les *variétés*, y les noies de sa casa y les bones filles de pis hagin vist, sentit y comentat tanta coupletista, fa que la vida alegre se surti de la seva circumscripció, y pujant Rambles amunt, com si visqués a l'Eixamplis, ens hagin d'instalar al mateix teatre de Novetats, ont s'hi fan *variétés* distingides que són la salsa de tota aquella camadura de lluitadors que complementen el guisat.

Abans, per les nostres informacions ens havíem d'entafurar entre'ls bastidors insegurs y estrets de l'escenari de music-hall, havíem d'entrar al camerino de l'artista d'amagat del querido, del *regisseur*, del porter y del policia; ara no; en tenim prou amb asseurens aprop d'una mamà y dues filles, ni una més ni una menys, y entrar en conversa. Se sab tot immediatament; la xismografia s'ha extés tant, que dels cafès ha invadit els pisos, dels pisos ha penetrat en lo més pregon de les cuines econòmiques, massa econòmiques, y hasta als col·legis de senyoretas, que estant y tot a sota l'advocació de les santes més escullides, s'hi parla de la *Raquel*, de la *Fornarina*, de la *Mignon*, de la *Sevilla* y fins de la *Cachavera*, cosa que ja no extranya a ningú, ni a les mateixes monjes, que per alabar un pentinat escaient d'alguna deixeblla en bon estat de mereixements, li diuen que'l pentinat es a la Cleo o a la Otero, y mai el comparen ja ni amb Santa Teresa, ni tant sols amb Santa Quiteria, que, com tothom sab, era pentinadora.

Nosaltres, que hi tenim molt bona part en aquesta divulgació, tant si es la del genre *variétés*, com si es la de la xismografia, ja quasi no'ns queda res per dir; sols per anar complint publiquem el retrat de la *Mignon* y posem de manifest que'l ball *Pas de l'ós*, que'ns ha donat a conèixer, ha servit admirablement per preparar la nostra gent a veure el *Pas de l'ós* veritable que ballaran en el mateix teatre de Novetats en *Max-Linder* y la *Galley*, que són els creadors y el ballen com si fos fill seu.

Els lluitadors segueixen en plena guerra civil, encara que un xic debilitats per tants dies d'exercici, y també, segons ens digué una amable companya de butaca, que ho sab tot, des de que surt el PAPITU, els lluitadors se debiliten sempre que han d'alternar amb *coupletistes*.

— Ja veurà, — deia ingenuament la senyoreta — entre aquestes dones tant despreocupades ha d'esser una temptació aquest garrot de braç d'en De Riaz. Jo no soc coupletista, y la veritat, em sembla que m'agradaria que... vamos! no per res de mal, però per provarho...

— Senyoreta, ens vol tocar els bíceps per veure si li fan peça? — estavem a punt de respondre nosaltres an aquella ingenua; però la prudència y un germà gran de qui'ns havia parlat, ens aturaren.

Al gran teatre del Bosc s'hi serveixen òperes en pín-doles que tenen tant èxit com les del doctor Andreu. La *farmacèutica*, per no dirho en català, que tot llegidor espatilat sabrà per què desseguida, es l'*Elena Fons*, tant coneguda y celebrada del nostre públic y tant jaleada en les presonerades de *Les filles del Zebedeu*.

La *Bella Monterde* s'ha despedit amb un èxit delirant, y la *Monna* continúa essent l'alegría de la casa. Ara ja canta en català, y està aprenent un couplet en esperanto, que serà tant verd com la divisa d'aquest idioma.

La *Buena Sombra* segueix mantenint la curiositat dels *morenos*, anunciant grans aconteixements; n'adelantarem un pel bé que volem a tota aquella apreciable parroquia.

La novetat consistirà en que les artistes que siguin convidades a sopar guardaran aquella compostura que fa tant aburrits els sopars de família, no riuran encara que'n tinguin ganes, ni faran res més per ganes que'n tinguin; si els pagans volen xerinxola, se la faran sols, y si en fan massa se'ls cridarà a l'ordre, amb males formes y fins amb menaces, tornant an aquells temps passats dels valents de cafè cantant.

Lo que fem avinent als nostres llegidors per si's creien que sopant a *La Buena Sombra* podrien esbargir-se un xic, y ho deplem per les hermoses *Delmonte*, que hauran de sopar com si s'estessin al seminari, y per la simpàtica *Maja*, que s'haurà de guardar els seus encants, entre ells el de la conversa interessant y agradabilíssima, aixís com per *La Majita*, alegre y enjogaçada com una princesa que tingués tota la llibertat y altres eines de que ella disfruta.

No sabem quin resultat els darà aquest nou sistema als empresaris de *La Buena Sombra*.

Per de prompte que canviïn el títol y el posin a l'inversa.

Tatuatges

Els nostres apatxes mai han sentit la necessitat de ferse tatuatges, perquè pera presumir de físic, amb la pell peluda y forta'n tenen prou. Però'ls apatxes forasters, sí. N'hi han que no porten més que un nom o una figureta; però altres arriben a inscriures més feres que hi han en el Parc y més lletres que en un pixador. Són atraccions de la pell, pera que's distreguin les afortunades senyores que tenen el gust de despullarlos y pera passar ells mateixos l'estona. Hi ha qui's grava la seva historia entre'l pit y l'espatlla, qui s'escriu les conquestes en les cuixes o's dibuixa l'ideal en les anques. Això són lo que podríem anomenar tatuatges intel·lectuals y passionals. Després venen els grotescs. Un senyor apatxe's fa una boca al cul; un altre's distribueix pel cos coses més brutes que les que devegades diem en el PAPITU, y, finalment, molts, pera distreures en la solitud de la presó, se pinten, ont poden suposar, un gat y un ratolí, y juguen, juguen al joc del gat que mai agafa'l ratolí!

El passat diumenge varem anar a la presó junt amb un periodista y un inspector de policia, y entre les curiositats que varem veure, hi era un apatxe tatuat de dalt a baix. Però entre totes les figures, llegendes y porqueries que s'havia distribuït per la pell, ressaltaven tres inscripcions. Una era en el propi front y deia, en francès: *Ni dieu, ni patrie*. Després, en el coll, aquesta altra: *Salutations a Mr. Deibler*. En Deibler, ja ho deuen saber, es el botxí de París. Y, per últim, aquesta tercera, que té la mar de gracia. La portava en aquell lloc del cos que'ls metges anomenen honestament la regió pubiana, y que no es res més que'l baix ventre, lo més baix possible. Doncs, ben clar, y fent una miqueta de curva, com el lleterero d'una taverna o d'una font ont fessin menjar, aquest anunci:

Au plaisir des dames

Encara que sigui humorisme de tatuatge, ningú podrà dir que sigui epidèrmic. Al contrari, al menys aquest riure, es un humorisme que té molts bemols.

— No cal que reposis tant, home: ara rai que ja vindrà la baixada.

Noms de besties

Hi ha una classe de persones, entre les innumbrables classes que corren pel món, que's passen tota la vida, tant al treball, o despatx, com a casa, en els centres de reunió y entre'ls amics, rumiant quina'n podran fer per riure o per divertir als contertulians y espectadors casuals, o *per accidens*, com diria'l llatí Estela.

El cas d'autos, va ser pensat per un d'aquests federals que, com tot bon federal, es anti-clerical, malgrat les teories d'en Miquel Laporta.

El fet es històric. L'esposa del bon federal, després de nou mesos, com sol succeir, va donar a llum un infantó. L'afortunat pare, essent anti-clerical, no volia pas portar a batejar la criatura, però, com que en aquestes coses la dona, la sogra y la mare són les que volen manar y s'imposen a prec's y menaces, y l'home de qui parlem, com a bon federal, no volia rompre les hostilitats, ja que al final hauria perdut, va accedir a portar el nen a la pica de l'aigua beneïta. Però ell n'havia de fer una de les seves.

Arribà la comitiva a l'iglesia — que era la d'un dels pobles agregats a aquesta ciutat — y després de les cerimònies de rúbrica, al pendre'ls datos el capellà, preguntà al padrí:

— Quin nom li vol posar, a la criatura?

— Tigre, — contestà'l padrí.

— Y ara! Què diu vostè? — replicà el capellà, tot horroritzat. — Un nom de bestia vol posar a una criatura?

Aleshores hi pren part el pare y diu al capellà:

— Déixil estar, an aquest, que està de broma. Pòsili Lleó.

— Ah! — digué'l mossèn — això ja es una altra cosa. D'aquest nom hi han hagut tretze Sants Pares.

— Y qué ha sigut el foc del PAPITU?

— Del PAPITU? Ah, no senyora, no; el PAPITU no's crema, el PAPITU encén.

Qüestió de puntes

Erem a cà la F., d'ont som assidus concurrents, y la gentil A. exposava unes puntes precioses pera'ls baixos d'unes calses que, veureles allí ont eren destinades, a les seves cames esculpturals, serien pera desconcertar al cèlibe més adelit. Com ses companyes són tant mirades que fins trobarien pèls en els ous, varen trobarles massa estretes, a lo que ella, amb el seu donaire y senzillesa habituals, contestà: — Així no'm baixaran.

Farandulaires, salut!

Sols manquen comptades hores pera que'ls barcelonins contemplin an en *Max Linder* y a la *Napierkowska*. Tothom al *Novetats*, s'ha dit!... Unes altres poques hores més y en *Robert*, en el *Nou*, vos deixarà veure, si pagueu l'entrada, *La dama roja*, ont en *Santpere*, en *Viñas* y en *Mir*, faran gaudir els mascles y deixaran rendides a les espectadores paralelistiques. Quina feina tindran tots tres, en repartir mirades!... Tanta com en *Dotres-Mutis*, de *La Publicidad*, en recórrer establiments teatrals.

A cà'n *Soriano* forma companyia el barrilaire actor *Pepe Bergés*, que té bon públic y molta gracia. Dintre d'un quants dies, amic Casajoana, enlaire'l teló!...

Amical consell que us brindem gratuïtament, emperaris de genre xic. No us deixeu ensarronar pels genis madrilenys!... Tindreu de pendre exclusives, pagades exorbitantment y després gemegareu. Ojo amb en *Perrín* y en *Palacios*, que ja són al cove fa temps!... No badeu!...

El vers, aquest any, en el Paralel, està brillantment representat en l'*Apol*, per en *Miquel Rojas*, que es dels que saben lluirse, per l'acreditada *Puchol*, que sab fer

entendrir, pel rexinxolat *Guilemany*, per l'elegant *Delor*... *Doña María la Brava* per inauguració... Un ple, ja ho veuran.

En el *Líric*, en *Cecili Rodríguez de la Vega* inaugura, millor dit, reivindica aquella obra mestra d'en Benavente, batejada amb el suggestiu títol de *La noche del sábado*... Augurem an en *Rodríguez*, a la *Daroqui* y als que'ls acompanyen un èxit, y si presenta les obres, amb el luxe que'ns han anunciat dos o tres èxits y molta moneda. Endavant, melodramàtics actors, el Paralel es vostre!...

La temporada del centre de Barcelona trigarà un xic més. En *Calvo* inaugurarà, el 5 d'Octubre, en el *Novetats*. Aviat arribarà. En *Villagómez* no té dia senyalat. Sols sabem que porta, a l'*Eldorado*, esplèndida companyia y obres noves modernes y amb vistes a Europa, que prou falta ens fa mirarhi. De la *Cobeña*, que ve al *Principal*, encara no se'n resa gall ni gallina. A cà'n *Romeia* inauguren amb *Linares Rivas* y *Fabrer Oliver* traduït per *Oscar Wilde*, o al revés,

o com vulguin, que es igual per començar. La qüestió es arriar el teló.

De com aniran totes les estrenes y amb l'imparcialitat, de la qual no'ns podem apartar, confiant en que'ls comedians de tots els teatres, al menys per decència, se pendran el treball d'estudiar els papers, que defensaran els interessos de les empreses, que aquestes defensaran els dels actors, que no tindrem de patir neulades d'en *Martínez Sierra*, de que'l *morcilleo* y els comedians de perfil y orella ficada dins de la consuetat, pensem parlarne en el pròxim número, que, com molt be saben vostès, es extraordinari. Arriba teló!

KRIFFER

Ingenues

Són molt tranquiles les *xiquetes* de Reus. Diumenge, dia 8, pera festejar al gloriós Sant Magí, ademés d'altres festes, organisaren un lluit ball ont hi va anar extraordinaria concurrència, entre la qual s'hi veien una gran part dels *aristòcrates* reusencs.

Efecte de massa gent o de poc lloc, no's podia ballar, ni sisquera veure com ballaven. Per altra part, a Reus hi ha'l mal costum de que'ls mirons, al ball, se posen sempre al mitg de la sala; no sabem si per rebre alguna dolça refregada de les nimfes balladores, encar que moltes vegades, per compte d'això, reben alguna trepitjada en els ulls de poll.

En dit ball, les noies que esperaven (assegudes, per no cansarse) que llurs balladors les portessin a fruir les delícies de la dança, no podien veure res, pels molts mirons que tenien davant, y per consegüent no podien esser vistes, lo que motivà les següents paraules, en boca d'una bonica *xiqueta*:

— Anem, anem. Si no's veuen més que esquenes!!!

Endevinalla

Què es la cosa que molts vells acostumen ara a usar en substitució d'allò que, tiesso i dū en temps passats, no'ls serveix ara per res, per tenirho ja gastat, y que abans els hi servia per fè un acte natural que tothom deu satisfer, pro amb mida, sense abusar, perquè si d'això s'abusa es fa un pecat capital?

(La solució en el número següent.)

Solució a l'endevinalla del número passat:

EL BARRET FLUIX

CORRESPONDENCIA

Cisquet. — Fa de bon aprofitar, amb tot y que sortirà a misses dites.

Un fabricant d'acoraçats. — Les semblances que'ns envia sortiran, perquè valen tant or com pesen.

Gil. — Està molt bo. Pensem dedicar-li un número.

Negret. — Ja l'hem rebuda per diversos conductes, però l'hi agraïm com si no l'haguéssim rebuda.

Jerolf. — Lo més segur es que no's publiqui.

§14156.XA. — Després d'aconsellar-li que's posi un pseudònim menys nombrós, passo a dir-li que l'endevinalla que'ns envia es de primera y agrada molt al nostre ben acostumat públic. Lo altre que té la bona voluntat d'enviar a la redacció ho haurà de tornar a enviar escrit en un altre paper, perquè el paper en que'ns ho envia sembla un tel de ceba, y, per consegüent, una materia de fer irrompibles que's trencarien a les primeres embestides, lo qual no seria res si des gust de llegir, però ara, tal com està, no s'entén ni una paraula.

Tot ho sab. — Estimat company *Tot ho sab.* Si publicuéssim lo que'ns envia del tenor que diu, la gent diria: Quina barra tenen en aquella santa casa! Lo d'en Ferrer y Vidal ho anunciarem al Carnet de la setmana.

S. P. — Es molt cert que n'havem publicat de més crespes y de més crespadetes que les que vostè ens envia, però, francament, n'estem penedit.

Jam-Han-Vist. — Sab què passaria? Que per contentar als cada jorn més nombrosos llegidors d'Esparraguera fariem rumiar en và els llegidors del món enter, els quals dirien que no som justos.

Llas. — El cas que vostè ens posa no més es possible per darre-ra, per lo qual no podem acceptar les condicions que vostè proposa. Lo de la taverna serà publicat y admirat per tothom.

J. B. P. F. — Es molt rebuscat, y com que podem triar, ens estem més publicant de més naturals.

Karr-Hall. — Molt be, jove. Li publiquem per dar gust al públic.

Massanès. — No ho digui que no ens hem dignat contestar-li. Vostè, com tota persona que'ns envia treballs, treballs i treballs, mereix la nostra consideració més distingida. Dec dir-li que'ls dibuixos amb xistos que'ns va enviar, ja fan el seu curs.

Roc Ruc. — Miri quina casualitat, Roc amic! El senyor J. B. P. F., que'l precedeix de dos números en aquesta correspondència, ens envia el mateix compte del sac que'ns ha enviat vostè. Els comptes se troben que les montanyes no. El d'ell es en prosa: el de vostè en vers, però l'assumptu es poc natural, com deia molt be el senyor J. B. P. F.

Duro. — Ni per un duro li ho podríem publicar; y això que en la que'ns endossa s'hi ven que vostè no té pel de tonto.

Samals, Houtanum y Co. — Modificant-li el pseudònim, tenim el gust d'admetre-li el xisto que'ns envia. En quan al dibuix ja'ns dis-pensarà, però no es un treball acabat.

Lluç. — No.

Pau. — No.

Rosalets. — Y no.

Pallasso. — Li publiquem arreglat d'una manera que'ns sembla que li agradarà. A la festa major de la Conreria de Montalegre desitgem que s'hi diverteixi, y gracies per l'invitació. Creguins que n'estem fins al cap d'amunt de festes majors d'aquest any: són pit-jors que l'arroç amb pollastre.

Eric. — L'hem rebuda varies vegades y la tenim dintre, però amb la sana intenció d'endossarla als nostres benivolguts llegidors.

Eva. — Li publicarem.

Llum. — Si el número 200 serà lo que vostè espera? Sí, home, sí; que no coneix la casa?

Von Mathi. — Després de felicitarlo passem a publicarlhi.

Passamané. — El pseudònim es molt bonic, però lo que'ns envia no val un borrall.

Pipota. — No'ns agrada agraviar a ningú, y encara que moltes vegades dem el sí amb els llavis, el cor dona el no. Y nosaltres ens deixem portar pel cor sempre que podem.

Roset. — No'n fassi cas: tenim molts compromisos.

Cristel. — Vostè ens en ha fet una com un cove.

Suat. — Les cartes de vostè son molt afalagadores: semblen es-crites remenant la cua.

Marlet. — La correspondència del nostre PAPITU no es com la d'una casa de comerç: ja'ns pot entendre.

Vivent. — Vostè, com tots els que'ns escriuen, ens tira molta aigua al nas, però ja pot suposar que quan un home accepta la di-recció d'un periòdic com aquest tant li fa que li dignin ase com bestia. Amb tot, no li publiquem ni els mls. Fassis f.

Cumal. — Vostè fa cara de ser molt guapo. La lletra de vostè no falla, però lo que'ns envia no agradaria a la nostra parroquia.

Ramblat. — Afartam i díguem moro, o sia: díguem moro y jo m'a-farto y el disabte a cobrar el cuarto. Més li diré: del número 180 ençà estan agotats. Ja veu.

Ateneu Gracienc de l'U. F. N. R. — *Ego non sum dignus.* Viscan els senyors Layret y Bastardas.

Els admiradors del PAPITU. — Les gracies les hi donem nosaltres per la mercè que'ns fan enviantho; però pòsinse al nostre puesto y dignin, amb la mà al cor, si ho publicarien.

Mime. — Està be lo escrit, o sigui: lo escrit, escrit està, però que se li hagi de donar la mà no es cert.

Lluïseta. — Lluïseta estimada: Quan serà que podré encapçalar aquestes quatre ratlles amb el desitjat nom d'esposa? L'idea que m'envies la guardaré aquí al cor, y consultant amb el company te diré si fa per casa. No acabaré aquestes quatre ratlles sense repe-tirte que t'estimo y que l'idea es de primera. Adeu, vida de la meua vida. — PAPITU.

Vergell. — Ja sab, amic Vergell, que de Reus, París y Londres tot s'aprofita.

Josep Gelapé. — Hem abusat tant del fils que ja'ls tenim tots trencats.

Xisme. — Rebut el seu dibuix; aprofitat el xisto.

El Rondallaire. — Quina llàstima que no's puguin publicar, tant bonics que son! Però figurine, estimats llegidors, que l'un d'ells es tant gros que nedant panxa enlaire per un riu, els ponts no'l deixarien passar. Ja venen. Que es trist no poder publicar tot lo que'ns envien, y si ara venem 18,000 números ne vendriem la meit-més! Però en aquest món no's pot tenir tot, perquè qui tot ho vol tot ho perd. Resignació y esperanca.

Sagues. — Rebuda carta. Impossible publicació. Qui no vulgui pols que no vagi era.

Un vehi del barri. — Moltes gracies pel convit que amb gust acceptarien si les nostres ocupacions ens ho permetessin. Les festes en honor de Sant Corneli que celebren el veïns del carrer de la Cort-Real, de Girona, els dies 14, 15 y 16 de Setembre serán, com se desprèn del programa, de lo més hermaós de la terra catalana. Llàstima gran que'ls que l'han redactat, tenint tanta gracia mane-jant la llengua catalana, hagin *echat mano* de la castellana, mane-jada de la següent manera: *Dia 16, a las 9 de la noche.* — *Por des-pido de fiesta* La Principal de Perelada *tocará un nuevo repertorio de sardanas que admirará a todos los oyentes, conquistándose así los lau-reles que ya tiene merecidos.* Deu els fassi bons.

Q. G. — A la plaça de Santa Caterina passen coses que no's po-den publicar ni al PAPITU.

Sec. — No pot ser, perquè, encara que està molt be, es una mi-queta manse, y entre poc y massa.

R. Segarra. — Rebuda l'endevinalla y mirarem de publicarla.

Gia peto. — Es més antic que l'anar a peu, però'l publiquem per-què encara hi deu haver molta gent que no'l saben.

L'HUMOR EXTRANGER

— Aïhi per què s'ha mort?
— Perquè era un vividor!

— Ah! es vostè, amic Gaston... Dispensí que'l rebí així...
Me creia que trucava el carter.

— Deixim, deixim que li expliqui...
— Ni mitja paraula. Ja li explicareu, amb tots els detalls, al senyor
arcalde...; es jove... y això el divertirà.

— Senyora, tot s'ha acabat entre nosaltres; vine per les meves
cartes...
— Vol els seus... cabells?

PAL-LAS

Diccionario Enciclopédico Manual
— en cinco idiomas —

Cinco diccionarios

EN UNO

POR Ptas. 10

Tamaño 16 x 22 1,526 páginas
4.000 grabados y 165.000 voces

Diccionario completo de la Lengua Española, con las equivalencias francesas, inglesas, alemanas é italianas. Diccionario Biográfico, Geográfico é Histórico. Diccionario Francés-Español, Inglés-Español, Alemán-Español é Italiano-Español.

Conjugación de los verbos en español, francés, inglés, alemán é italiano.

Indispensable á todos los profesores, alumnos, comerciantes, dependientes de comercio y banca, periodistas, abogados, médicos, arquitectos, secretarios de Ayuntamiento y de Juzgado, y en general á todos los que lean ó aprendan idiomas.

Se vende en todas las buenas librerías de España

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.er - De 11 á 12 y de 3 á 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ample)

de 12 á 1 y de 7 á 9 nit

— I qui'n va tenir la culpa de la mort del seu papà?
— *El conde Tamara.*